

הוא עבר את הגבול

מימד חדש לסוכיות עינין ירוסות

ארצ' הכלים

פטיש 50 ק"ג

ובאמת שהדברים מפורשים בזוהר הקדוש.

הבה ונסביר קצת, הקב"ה ברא את השטן בכדי לנסות בני אדם, אכן גם כח השטן מוגבל הוא רק לאותו המקום שבו כבר החל הניסיון כלומר, רוח התעתועים אין לה שום קיום אלא במקום הניסיון בלבד ואם הזדרזת לברוח - הרי ביטלת את אותה הרוח ההזויה והמטורפת הלזו, ובקיצור, אתה ניצחת!!! נתת לה ב"ראש" פטיש חמישים קילו ואתה את נפשך הצלת... קצת חיוך... והאירוע הסתיים בגבורה ובהצלחה ואתה חוזר לחייך הנורמליים, וכמובן לא שוכח לפנק את עצמך בשוקולד היוקרתי שתייחד לעצמך

לבקשת רבים

אנו מפרסמים מהדורה נוספת

050-4113340

חובר בעזרת ה' יתברך ובחסדו
תוך כדי ליווי של בחורים יקרים
במסילה העולה בית א-ל

לאירועים מעין אלו!
ועוד כמה מילים,

האם הנך יודע למה משקיעים בצבא כל כך הרבה כסף ויזע
באימונים מפרכים?

ובכן, מלבד מה שצריך להעשיר בידע ולהפנים ולהרגיל את
אנשי המלחמה - בתורת המלחמה, עוד זאת, צריך להרגיל
אותם רבות רבות פעמים לפעול ולהגיב באופן אוטומטי
בלי שיצטרכו לחשוב אפי' שניה אחת!!!

למה? כי אם יצטרכו לחשוב, ואפי' מעט מעט, הרי שכמעט
ודאי שבסיטואציות של מלחמה, כוללת בהלה, והפתעות
הרי שמיד יבואו רפיון ידים ובלבול,

ומה זה קשור אלינו, ובכן אם רוח השטות התלבשה עליך,
אל תחשוב אפי' שניה, אלא קפוץ כנשוך נחש, תברח
אוטומטית, תפעל כמו באינסטינקט, המחבל המשוגע
צורח לעברך "קאלאללה אכבר", ואתה גבור לא קטן
חמקת ממנו במהירות של מטוס קרב ואחר שחמקת תווכח
שלא רק חמקת אלא גם חנקת אותו בזה, חה, חה, חה..
נו, טפיחה על השכם, מילה טובה לגיבור בקרב לחית
המלחמה, אני אני ארי במסתרים!!!

ובכן במסיבת הניצחון יופיע הרמטכ"ל הוירטואלי ויהלך
וישבחך שאתה הוא הגיבור איש התושיה לדוגמה ולתפארת
והוא אף יוסיף אמרים בקולו הבוטח, דע לך חייל, נצחון
גורר נצחון, בנצחון הראשון למדת, הפנמת, ותרגלת את

הנצחון הבא בעזי"ת.

ואז בוא יבוא השוקולד המובחר, ויספיג אל הרגש החי, את
הנצחון האמיתי שהוא ממש ממש לא וירטואלי, בתאבון,
ולשובע!

**הקהילות יעקב [הסטייפלר הקדוש] היה מיעץ לבחורים,
ששאלוהו, והנגישו לפניו את מצוקתם הקשה, שהיצר
לפעמים תוקפם באופן מבהיל, והוא הקדוש זצ"ל ענה להם,
שיברחו תיכף ומיד מאותו המקום שנמצאים שם, [ועוד
הוסיף שילכו בין בני אדם].
וזוהי עצה בדוקה ומנוסה,**

מכרזת הפלא - "ציצית"

החפץ חיים כותב: שבאם באה לאדם מחשבה לא
טובה [או כעס] - הרי שעצת התורה היא - לראות
את חוטי הציצית, ותיכף ומיד תסור המחשבה הרעה
ממנו.

ומקרא מלא דיבר הכתוב וראיתם אותו.. וזכרתם..
ולא תתורו...והייתם קדושים.. הרי שראיה מביאה
לזכירה וזכירה פועלת שלא נתור אחרי לבבנו, ונהיה
קדושים עכ"ד הקדושים.

ונסביר קצת בעזי"ת אנחנו כבר יודעים שלכולנו יש
יצר טוב ויש יצר הרע,

אבל חילוק גדול ומהותי יש בין שני יצרים אלו, "היצר הרע" אינו בשום אופן, האדם עצמו, הוא יצור עצמי לחלוטין, ואדרבא - הוא בעצם - מלאך צר ואובי, משהו שמזכיר את, בן המדתא האגגי הפרטי שלנו,

אבל יצר הטוב הוא הוא הנשמה שלנו, [וכמו שכתב הגר"א בספר היצירה] והיינו, שהנשמה שבנו, מאירה אלינו באורה של מתיקות של אמת, ואור זה הוא בעצם היצר הטוב שלנו, שיועץ לנו עצות טובות בשביל הנשמה, בשבילנו האני האמיתי, האמיתי שלנו, היצר הטוב הוא בעצם אור החיים שלנו, ובעצם ובעצם אם באת להגדיר מי אתה, הרי שהנשמה שלך היא התשובה הנכונה.

ובכן סגולת הציצית היא "כח" לעורר בנו את אור הנשמה - וע"י ראיית הציצית שוב מתעורר בנו כוחה ועוצמתה של הנשמה ומתיקות האמת - ובזה מסתלקת מאיתנו כל רוח שקר, וקלות דעת.

איך אמר מי שאמר, ראיית הציצית הבריגה לי את הבורג שהשתחרר והחזירה אותי לעצמי האמיתי והמתוקן ובקיצור מברגת הפלא - ראייה קצרה ופעולה ענקית.

פצצה של שפיות - "יריקה"

כתב בספר הקדוש שומר אמונים, עצה יעוצה למי שהשתלט עליו [בלשונו התלבש עליו] היצר בתעתועיו אז פשוט מאוד, תירק יריקה, כן כן, תירק יריקה על המחשבה

המטונפת, ותיכף ומיד, תלך אותה המחשבה לעזאזל המדברה, בדוק ומנוסה.

ובכן ודאי שאין צורך לירוק בשיעור לוג, ואפי' לא רביעית הלוג, ואפי' לא בשיעור גרגיר השומשום, אלא משהו דמשהו, וגם בזה לא צריך שיבחינו בזה הסובבים, וקל וחומר שאין צריך לצלוף את זה על מישהו...

אבל גם כאן נסביר קצת בעז"ת, הגר"א בספר משלי כתב שתאוה זו, אם אדם מואס בה, הרי היא בטלה ומבוטלת כחרס הנשבר, וכאבק פורת, וכחלום יעוף.

נו תגידו אתם, האם יש פעולה יותר טובה למאוס במאוס, יותר מיריקה ולמרות שהיריקה נראית לנו, קצת פרמיטיבית, או איזה עצה של "נחנחים" שזה מחוץ לעולמנו, אכן תענה לעצמך מה היית עושה כשחדר אל תוך פיך ולועך איזה זבוב מאוס וחצוף, האם לא תירק ותירק עד כמעט שתירק את הנשמה שלך??? רגע אחד, האם אתה

נהפכת לפרמיטיבי ביריקה זו, הרי ודאי וודאי שלא, משום שכשאת ברירה עושים הכל, נקודה.

ובכן, אין כמו פעולה קטנטונת זו של יריקה, שמחסלת את מרבה הרגלים המטונף הלזה, משל ריססת עליו בקיי שלושים אלף [K30.000] מתוצרת גרמניה.

סיפור אטומי

כתב מרנא רבי חיים מוולאז'ין זל"ה טרם יצא מביתו אל רחוב העיר יתפלל מקירות לבבו אל הי"ת שישמרהו ויצילהו מראיה אסורה וכיוצא בזה.

הבה נוסיף, ונבאר בעז"ת ונתאר לעצמנו אויבים רבים ואז כרוז יוצא מלפני המלך, לאסוף את כל בני חיל למלחמה, כולם אחוזי חרב מלומדי מלחמה, ואעפ"כ מספר חיילי האויב עולה בהרבה הרבה על מספר חיילי ישראל, והנה הכהן המשיח מכריז בקול עז, מי אשר ארס אשה ילך וישוב לביתו, ואז, קמים עשרות אלפי לוחמים ביניהם גיבורים אנשי שם - וחוזרים בהמוניהם לבית, ושוב רועם הכהן בקולו מי אשר בנה בית חדש הנה שוב עשרים אלף לוחמים מנוסים שבים הביתה, כמצוות הכהן, ושוב שואג הכהן ומי אשר נטע כרם ולא חללו, והנה שוב עשרות אלפי מושבניקים חסונים, חוזרים לביתם...

ושוב נשמע קולו של הכהן ומי אשר ירא ורך הלבב ואפי' אם ירא מעבירות שבידו, ואפי' עבירות קלות...

ישוב לביתו, והנה למעלה ממאה וחמישים אלף לוחמים רציניים ואחראים שבים הביתה ... ובכן מי כבר נשאר... עשרת אלפים לוחמים ... מול למעלה משלש מיליון פלישתים מואבים עמלקים וכנעניים...

נו בדרך הטבע, אין צורך האויב להתאמץ, ואולי מספיק שכל חייל אויב ירוק ירק אז

יטיעו את שרידי חיילי ישראל במבול של רוק, וחסל, אבל דבר אחד בטוח, ללא כל ספק, הניצחון של האויב מונח כבר בכיסים, וכל השאר נשאר לדמיון של הקורא. אבל מה באמת קרה בסוף - עם ישראל ניצח! ובלי נפגעים... והסיפור חוזר על עצמו מלחמה אחר מלחמה [כששמרו את המצוות] ובכן איך זה קרה?

יש כאן הבטחה חדה וברורה, כי ה' אלוקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך לתת אויבך לפניך - בואו ונבין, המלחמה כשנעשית כמצוות ה' - נהפכת מיד - למלחמת ה', ואחריות המלחמה מסורה היא לשמים והקב"ה בכבודו ובעצמו יוצא ונלחם בגויים כביום קרב, וא"כ העסק סגור שלוש מיליון אויבי ה' נסים אל מותם הטראגי היישר אל באר השחת... תוך כדי שאגות ההלל - הנשמעות ממחנה ישראל,

” למעלה

ממאה וחמישים

אלף לוחמים וצנייים

ואחראים שבים

הביתה

”

ע"כ וכתב שם "העזר מקודש" ואין הגדר בזה בהרהור כל דהוא אגב שיטפא... שכל שמסיח דעתו כפי סגנון יכולתו וידעתו אין בזה דררא דאיסורא, שהרי לא ניתנה התורה הקדושה למלאכי השרת,

אלא ודאי שכל שאינו מעורר תאוותו לזה ברצונו הנגלה [להרגשתו ממש] בדרך בחירה אין איסור על זה...

והיכא שהוא שלא הביא עצמו בבחירה לידי הרהור, רק נפלה למורא מחשבה והרהור, הגדר בזה, דהאיסור הוא בהשתקעות הרהור ובהתעוררות תאוה בנפשו בציור בדמיונו פועל התאוה ההיא בפועל שהוא סגנון הקובע רושם במידות הנפש להתעורר למה שיש בו גרירה ח"ו לגילוי עריות ממש וגם מצד טומאה בלילה...

עד כאן תמצות מדבריו.

ובכן האיסור הוא בשני אופנים, או שמעורר תאוותו בדרך בחירה וברצונו, ואז אפי' כל דהוא של מחשבה אסור אלא יסיח דעתו.

או שאם נפלה מחשבה בראשו, האיסור בהשתקעות

ובכן נשוב לענייננו מוצא לו אותו בחור\חייל בצבא הי"ת, את עצמו בתוך מלחמה, כן מלחמה עם יצר אפל ומטונף, היצר השקרן וחילותיו עושים הכל בשביל להכריע את נזר הבריאה הצעיר, כלי מלחמתם מכוונים לדאוג להעברת מסרים פסיכולוגיים שקריים לחלוטין, ובעיקר ובעיקר לבלבל ובאמת הרי אינך מבולבל באמת וזה רק פרי דמיונים ולהשכיח ממך את מעמדך ואת ידיעותיך ובאמת הרי אי אפשר להשכיח ממך מי אתה וליימש אותך ולזמזם לך באוזן, הרי אתה חלש... חלש מדור חלש... ומה נשאר לך באותו הרגע הקשה לצעוק מקירות הלב, רבש"ע הצילני, המלחמה היא שלך! עזור לי להסיח דעת ולא להתייחס אליהם... וכאן מגלה לנו מרנא הגר"ח זלל"ה אם אתה מתפלל באמת, באמת מקירות הלב, אתה תנצח ועוד איך תנצח... יש לך כמין הבטחה מהי"ת צופה רשע לצדיק ה' לא עזבנו בידו - מפעים!

2000 שנה וירוסים אצל

כתב בשו"ע [אבהע"ז סי' כ"ג ס"ג] אם יבוא לו הרהור, יסיע לבו מדבר הבא לדברי תורה שהיא אילת אהבים ויעלת חן

אי כאן הכוס?

מעשה בחסיד אחד שבא לפני רבו והשיח לפניו את חבילי חבילות הבלבולים המקיפים אותו, ועד כמה היצר מקיפו במצודות וחרמים, של הרהורים ודמיונות, והוא לא יודע את נפשו, ותוך כדי הצגת הדברים פרץ החסיד בבכי סוער, וזעק רבי הושיעני, רבי הושיעני.

אמר לו האדמו"ר, שמע נא יקירי, קום וסע אל האדמו"ר פלוני אשר מתגורר בקצהו השני של המדינה, והוא יושיעך תיכף ומיד בעז"ה.

ואכן כן, החסיד נחלץ חושים, ותיכף ומיד יצא לדרכו הארוכה, לקבל את הישועה, והתקופה היתה בעיצומם של ימי החורף, שלגים ורוחות, ודרכים כמעט וחסומות, אין יוצא ואין בא, והחסיד נסרך עם מטלטליו, מעגלה אחת לשניה, ומדי פעם - הולך לבדו בשדות ובדרך לא דרך שוקע בערימות שלג, נופל במהמורות, לן בבתי כנסיות,

הרהור [היינו להמשיך ולחשוב על זה] ובהתעוררות המחשבה.

וכאן בא מרן השולחן ערוך ונותן לנו את ה"כלי" נפל הרהור במוחק [חלילה] רוץ לדברי תורה, או [שחלילה חלילה] בחרת בחירה רעה מרצונך גם יסיע לבו מדברי הבא [הבל דמיוני ולא רציונאלי] אל דברי תורה.

בוא ונעשה חשבון, העסק לא מסובך, לא קשה במיוחד, והעיקר ישים, ומעשי בשביל כל אחד, ובכל מצב, פשוט

פשוט, בשעת הצורך להסיע לבו לדברי תורה נפל הרהור - לא להתבלבל, נפל לך בזה אחר זה, ובזה אחר זה מה לך להתיאש, קח לך את "אילת אהבים" את המתיקות של התורה הקדושה, ותרגיל ותתרגל לעשות זאת פעם אחר פעם עד שבתת מודע שלך תפנים אל לשד עצמותיך התורה טעימה הרבה הרבה יותר!

בדוק ומנוסה שבדרך כלל כבר אחר הפעם הראשונה תרגיש שחרור, תחוש שאתה בן חורין, אתה המחליט!

ופתאום יפול לך האסימון, בעצם הייתי כמו שבוי עכשיו מה שנשאר לך זה פשוט ליהנות מהמצב, אתה יכול ועוד איך יכול.

”העסק לא מסובך, לא קשה במיוחד, והעיקר ישים, ומעשי בשביל כל אחד, ובכל מצב, פשוט”

לכל פינה, והרבי ממשיך בשלו, משל שהוא נטול אוזניים...

לפתע קם הרבי ממושב, בשלוות נפש מקסימה, נוטל את מגבת הרחצה, וניגש אל הדלת לפתחה... החסיד שרואה את הבלתי יאומן ניגש ללחוץ את ידי הרבי, אשר פניו קורנות מאור ואושר, ותיכף שואל החסיד רבי, רבי איך לא שמעת את נקישותי במשך ארבע שעות רצופות? העיר כולה התעוררה, החיות והעופות זעו וגם נעו, וכבוד הרבי לא שומע מאומה, היתכן???

אמר לו הרבי בשלוות חן, ודאי, וודאי ששמעתי, שמעתי את נקישותיך העדינות, ושמעתי איך הנך הולך ומתלהם שמעתי איך זעו עמודי הבית, אוהו אוהו, שמעתי... נו אומר לו החסיד, אז למה הרבי לא פתח, וכי יתכן לבן אנוש לשמוע קולי קולות שכאלו, ולא להילחץ... הרי האינסטינקט הטבעי הוא אצל כל אדם, הוא לפעול מתוך לחץ... וכי יש לחץ יותר מזה, אמצע הלילה... קור כלבים... דפיקות, מהלומות רצופות למשך ארבע שעות

היעד ברור ומוצק, והקשיים לא ירתיעו אותם, ולא ישברו את רוחו, והנה כי כן הוא מתקרב לעיירה של האדמו"ר הקדוש השעה היא כשעתיים אחר חצות העיירה כולה שרויה בעלטה, הכל הכל נמים את שנתם, אכן הוא מגלה שבבית אחד מנצנץ אור, והחסיד בשארית כוחותיו משרך את רגליו לעבר הבית המואר והנה הוא מוצא עצמו מציץ

”אני אפגש עם

מושיע נפשי,

בעוד כעשרות

שניות יגמר סוף

סוף המסע המפרך

בקור המקפיא...

”

אל חלון הבית של האיש שאליו הוא נושא את נפשו, האדמו"ר הקדוש הוא הוא בעצמו יושב ולומד אחוז בשרעפי קודש, עירני ומלא מרץ וחיים, פלאי פלאות בעוד כחצי דקה והנה אני אפגש עם מושיע נפשי, בעוד כעשרות שניות יגמר סוף סוף המסע המפרך בקור המקפיא...

והנה מתוך התלהבות, הוא ניגש בחרדת קודש ודופק בעדנה על הדלת, ואין קול ואין קשב הוא חוזר

ודופק עוד פעם ועוד פעם, מגביר את הקצב, מגביר את עוצמת הדפיקות, עובר למהלומות, ממשיך באגרופים, והדלת לא נפתחת... הרבי ממשיך לצלול בלימוד התורה והקולות והרעמים אינם חודרים לאוזניו... השעות עוברות, והחסיד כמעט שדעתו נטרפה, והוא מתגבר את המהלומות, מזעזע את אמות הסיפים, ואין קול ואין עונה...

השחר מפציע ועמו האגרופים ורעמי הקולות אשר מתפזרים

לחצו על הכפתור הנכון

באבות דרבי נתן איתא: "רבי חנניה סגן הכהנים אומר כל הנותן ד"ת על לבו מבטלין ממנו הרהורי חרב הרהורי רעב הרהורי שטות הרהורי זנות הרהורי יצר הרע הרהורי אשת איש הרהורי דברים בטלים הרהורי עול בשר ודם שכן כתוב בספר תהילים על ידי דוד מלך ישראל שנא' (תהילים י"ט ט') "פקודי ה' ישרים משמחי לב מצות ה' ברה מאירת עינים".

דהיינו קבלת עול תורה פירושו שאדם מקבל עול שאת העול הזה הוא עושה בצורה שהוא חייב לעשות את זה [כמובן לא בצורה כפיתית] אבל זה החלטה שלו מרצון מלא ובשמחה שהוא לומד גם אם יהיה לו הפרעות גם אם יהיה לו חוסר חשק באותו רגע הוא מחליט שהוא לומד. לדוגמא אדם מקבל על עצמו ללמוד כך וכך כמות של דפים או של עמודים ליום או מקבל על עצמו ללמוד סוגיא בעיון עד כדי שהוא יכתוב על זה סיכום שהסיכום משמש

עונה לו הרבי בארשת חן ובשלוה תהומית, ר' איד, הלא הנך יודע שבעל הבית פותח את הדלת - רק מתי שהוא רוצה!!!

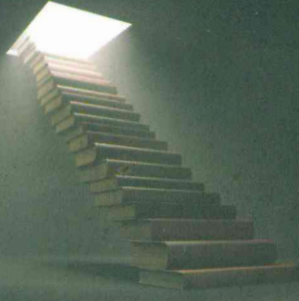
בעל הבית - הוא בעל הבית הוא קובע לעצמו בביתו את סדרי חייו וסדרי יומו, ומה שהוא עושה זה רק, ואך ורק מה שהוא רוצה, אם יתן בעל הבית אל לבו לכל מיני "הלחצות" לקבוע לו את החיים, הרי שההלחצות הם הבעלים עליו, הרי שהאינסטינקטים הם האדונים, והוא עבד שפל, מכור להם...

ר' איד הלא תבין, אומר האדמו"ר הקדוש לחסיד, אם חפץ חיים אתה, וחשוב לך להודיע לעצמך מי באמת הבעלים על עצמך, זכור ואל תשכח, בעל הבית לא פותח את הדלת לפי הרצונות של אחרים, בעל הבית הוא בעל הבית, שלום.

**אם חפץ חיים
אתה, וחשוב
לך להודיע
לעצמך מי
באמת הבעלים
על עצמך**

החסיד הנפעם, עומד כולו נרגש ונרעש, לשמוע את דברי האמת החודרים היוצאים מפיו קודש הקודשים בקדושה ובטהרה, והנה כי כן, הלא קיבל תשובה מוחצת ונחרצת

לכל התסכולים שלו הלא המה "מחשבות והרהורים ה"מנדנדים" ו"המלחיצים" הם אינם בעלים עלי, אני אלחם על עצמאותי אני לא פותח את הדלת, אלא אך ורק למי שאני מחליט ורוצה באמת, חג העצמאות לי, מזל טוב נולדתי מחדש...

תן כבוד

סיפר לי בחור יקר שהוא יצא מכל השטויות כלשוננו באופן פשוט ביותר וכך הוא התבטא והרי זה הכל כל כך בזוי ואני הרי רוצה להיות מכובד והרי אני באמת מכובד מה לי ולבזיון הזה מה לי ולזולות הזאת מה לי ולזבל הזה עד כאן נוסח התבטאותו.

ובכן בן מלך אתה הרי צועד על המסלול להיות מלך, מלך על עצמך, מלך על משפחתך, מלך בתוך חברת המלכים הם בני התורה מה לנו ולשטויות מה לנו לחטט במזבלות ולטנף את כבודנו עד דכדוכה של נפש החלטה קטנה וקצרה אני בן מלך אני לבוש בבגדים כבני מלכים אני חייב לעצמי ועוד יותר לכבודי לעשות מחיצה משהו כמו חומה וירטואלית ממני ומכל הרע הסובב, ממני ומכל הערב רב המבולבלים ותועים ובוהים בעולם התוהו בעולם המאוס הבזוי, השפל הם נודדים בדרכים ללא מוצא ואפילו אם

כמחייב בצורה ברורה ומוגדרת ולא משהו לא מוגדר בדוק ומנוסה מתוך הניסיון שבחור שיש לו עול לגמור ולעשות את הדברים שהוא החליט עליהם בתורה הוא מרוחק מהנסיגות הקשים כמו שהבטיחו חז"ל נאמנה [דרך אגב קיבלנו מרבתינו עצה שגם בחור שהוא לא בדרגה

והיו בן לאות

ולמופת ובזרעך

עד עולם לא

עבדת את ה'

אלהיך בשמחה

ובטוב לב

של לחשוב בדרך בלימוד בכל אופן בדורות האחרונים ממש מאוד לא כדאי לצאת לדרך בלי איזה דברי תורה מסוימים שיש לך לחשוב עליהם כי היום לחשוב בלימוד ברחוב זה לא רק דרגה בתלמוד תורה והתמדה בתורה אלא זה פשוט חכמת חיים ונמשל לעגלון הטוב שנהר מלהכנס לבוץ].

להיזהר מהכפתור האצ נכון

"וכל שאינו נותן דברי תורה על לבו נותנין לו הרהורי חרב הרהורי רעב הרהורי שטות הרהורי זנות הרהורי יצר הרע הרהורי אשת איש הרהורי דברים בטלים הרהורי עול בשר ודם שכך כתוב במשנה תורה על ידי משה רבינו (דברים כ"ח מ"ו- מ"ז) והיו בך לאות ולמופת ובזרעך עד עולם תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל ועבדת את אויביך אשר ישלחנו יי' בך ברעב ובצמא ובעירום ובחוסר כל".

הם ה"חברים" אז אולי הם בגרו בגיל אבל בדעתם הם כתינוקות מחוסרי דעת תינוקות המטפחים באשפה, אבל אני פורש מהם מתבדל מהם בדוקא בגאון ובכבוד אני הולך בדרך המלך יותר נכון בדרך בני המלך בדרכים הסלולות המכובדות, הנכונות והמיועדות לבוגרים ברי דעת בלבד.

מה עושה לי שנאת הרשעים

מרן הגאון ר' ברוך בער זצ"ל היה נוהג לומר חשיבותו ומעמדו של יהודי נמדדת כפי מידת שנאת הרשעים שבו והיינו שאם האדם שונא את הרשעים בתכלית השנאה

הרי זה בהכרח סימן ועדות שהינו בן תורה אמיתי אבל אם בליבו חלילה אין שנאה לרשעים הרי בהכרח שישנה טינה בליבו ולבבו ממש לא שלם עם ה' אלוקיו.

ובאמת הדברים מפורשים ברבינו יונה על הפסוק "עוזבי תורה יהללו רשע ושומרי תורה יתגרו בהם" (משלי) יעו"ש.

מתוך עבודה עם בחורים רבים הניסיון מוכיח שכל שהאדם מלבה בליבו את השנאה לרשעים כך מתבררת ומתלבנת אצלו ההכרה לשנאה לרשע וממילא גם הרגשות

שלו מתאוות ומייחלות להיפרד ולהיבדל מן הרע ומן הרעים [אדם שמתעב את הרעים ואת הרשעים והרגש שלו חי ופועם לסמן אותם כאויבים ולהציב אותם מטרה לחיצים שנונים של פיו ממילא הוא מרוחק מכל מכשירי האינטרנט למיניהם שהרי תועבת האינטרנט היא מחברת את כל העולם, את הגויים ואת הרשעים את הכופרים ואת אויבי ה' הכל יחד בגודל זרת אחת ואין לך הפלת המחיצות יותר גרועה מזו אכן אותו אחד ששונא באמת את הרשע ואת הרשעים ואת הכופרים באופן טבעי לחלוטין נפשו גועלת את המכשיר ה"חכם" ואת מחזיקיו הטיפשים נפשו סולדת מזוהמת וסרוחן הטומאה ובאופן כמעט אוטומטי ללא מאמץ מיוחד נוצרת חומה אמיתית בינו לבין כל הטיפוסים המפוקפקים הללו בעלי איפון ודומיו ערב רב רשעיה הם וכל המונם וכל המחוברים אליהם] הולך לו מידעונו ברחובות קריה והנה מפה ומשם פריצות ותועבה אכן נפשו המרוממת והענוגה כבר הורגלה לתעב כל תועבה וכמעט שהוא מקיא את ארוחת הבוקר שלו מרוב גועל ובאותו הרגע ממש הוא באמת מהנה בעונג בלתי

מצוי מרוממות נפשו וקרבתו לאלוקים.

את הדבר הזה ספרו לי בחורים מניסיון החיים כלי זה לא ידעתי אותו מעצמי אכן בחורים שעסקתי עמהם ספרו לי את זאת חזור וספר והנה עלה לפניכם כלי עבודה מצוין "את אשר שנאת שנאתי"

נַסֵּק אֶת הַנֶּחֱמָה לְיִיזֵר

ליועץ יש יותר כלים והוא גם יודע לכוון לך שאתה תעשה את העבודה בבגרות בנעימות ובמתיקות. ובכן נוסף כמה מילים

האם אתה מכיר אותו, ואני מתכוון לזה שכמעט כל פעם שהוא פוצה את פיו בתוך החברה ומביע את דעתו בנושאים העולים לדיון הרי אתה וכל הנוכחים מתאמצים שלא לעשות "איזשהו פרצוף" לעברו, ואף שבידוע שאם הייתם משחררים את עצמכם, הרי מן הסתם שכל אחד מכם היה מגדיר את טיפשותו וכסילותו, בפרצוף שונה, כי האחד היה תמה ל"יציאה" שלו, והשני היה נתעב מעקמומיות,

והשלישי היה מתחלחל מהטקט שלו, והרביעי פשוט היה מפרצף לעברו את סיבוב האצבע בגובה המצח שלוש מאות ושישים מעלות כפול שבע... וכן הלאה כל אחד מכיוונו שלו, אבל הבה ונחפור קצת באישיות שלו, ובכן הרי הרבה הרבה מן הילודים פה על פני כדור כל הארץ, לא נולדים מושלמים בלשון המעטה, זה בכה וזה בכה, זה יש לו "סריטה" מתחת למעטה המצח, וזה הסריטה כבר מניחה את רישומה גם מעבר למעטה המצח, וזה נפשו לא לגמרי מאוזנת, וזה נפשו מקובעת וקפואה כמו בפריוז עול על מנעול וברית, וכן הלאה והלאה ללא סוף.

ובאמת אמר כבר פעם חכם אחד מגדולי המטפלים, שלדעתו היה צריך לשים במי המוביל הארצי איזו תרופה מסוימת [שהוא נקט בשמה] והעיר שושן צהלה ושמחה. משמעות הדברים שהרבה מאיתנו נזקקים לאיזושהו מדריך, במפת החיים המפותלים, אכן בדרך כלל כשאנו תקועים באיזושהו נפתול גובר השכל הישר, ואנו פונים לאיזושהו יועץ - מדריך, משל שנתקענו בפרשת דרכים מכשיר הווז אינו זמין, ואז פשוט אנו שואלים עוברים ושבים, וצ"ק צ"אק הבעיה מאחרינו.

אכן באם בתוסף למצוקת ותקיעת הנפתול, אנו סובלים ממחלה נוספת, וכוונתי למחלה מסוימת, משהו שדומה למחלת הפוליו המשתקת ילדים, רק שמחלה זו משתקת בעיקר מבוגרים, כאן הבעיה מורכבת ומסובכת, כי השיתוק הנפשי, מונע ממך פשוט לפעול, לגשת, לזוז, [ואנכי אני כנכנס עמכם כעת להתפלפל ולחקור האם נגיף השיתוק

בירור הלכתי

אם מעיקר הדין יש איסור לצפות בסרט

אף שעוצם עיניו במראות האסורים

שאלה: אם מותר מעיקר הדין (לא מצד המוסר או מילי דחסידות או עצה טובה) לצפות בסרט שעיקרו הוא עלילה וסיפור, ובתוך כדי הסיפור ישנם תמונות של פריצות וכיו"ב והוא בטוח בעצמו שיעצום עיניו במראות אלו.

תשובה: ראשונה עלינו לברר על איזה איסורים הוא יכול לעבור.

א. לאו ד"לא תתורו". (שעיקר איסורו במסתכל ומתכוון ליהנות) (משנ"ב סי' ע"ה סי"ב ז') ויעו"י בשו"ע אבה"ע סי' כ"ה סי"א ובביאור הגר"א.

ב. מ"ע ד"ונשמרת מכל דבר רע" שאסור לאדם להרהר וכו'. ואסור לאדם להביא עצמו להגיע להרהור. (שו"ע אבן העזר סי' כ"ג אות ג.).

ג. הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו - שזהו מעיקר הדין (ולא חיוב מן המוסר) כמבואר בשו"ע אבה"ע סי' כ"א סי"א ובבאהגר"א דילפינן מקרא ד"לא תקרבו" (ויסוד דין זה שמקרב עצמו למקום שיכול להכשל ואף שבטוח בעצמו שיעצום עיניו אסור) כמבואר בגמ' בב"ב נז. וברשב"ם שם ועוד מבואר שם שהעובר על זה נקרא רשע ובסי' שז.

וכן הורה מרנא הגרי"ש

הנפשי הוא איזשהו "וריאנט" המורכב מחלבון של גאווה, בתוספת חלמון של עצלות עם נגיעות חרדה מעצמך... כן, כן, חרדה מעצמך, אבל בוא ולא נדאג, גם זה בעזי"ת אם נפעל נכון ה' יעזור.

ובכן הפתרון הוא "אומץ" וכן אפילו קצת אומץ משל הנך על שפת מעיין קר וצלול ביום שרב ואתה רואה את החברים שוחים שם להנאתם, ואתה עומד מבחוץ, מתחבט, או יותר נכון, חובט בעצמך, כן או לא, כן או לא, ופתאום אתה שוכח מכל המחשבות ומכל הספיקות, ופשוט קופץ למים... איפה המחשבות? והתשובה הפשוטה שאתה חווה בידוע קצת חשיפה לפחד, קצת אומץ והבלגן נעלם, והיה כלא היה... לקחת את השטן שלך ופוררת אותו במי המעיין - נקודה.

ובכן גם המחסומים המשתקים אותנו, ניתנים להעלמה, אל תחשוב, קפוץ למים, ע"י פעולה מעשית, קבע עובדה בשטח, הקש על הפלאפון האישי שלך, וצור קשר עם מדריך או מטפל, והנה כבר עשית בפועל חשיפה אמיתית, הכנס כבר לצקלונך את דגל המנצח כי בקרוב אתה תרקוד עם הדגל הזה בעזי"ת.

אלישיב שאף שבטוח שיעצום
עיניו זהו אסור.

ד. איסור דקמגרה יצה"ר
בנפשיה (כמבואר בט"ז בס"י
רמ"ס ד) וזה דווקא במסתכל
בכוונה בפריצות.

ה. לאו ד"אל תפנו אל
האלילים" "אל תפנו אל
מדעתכם" ונפסק בשו"ע
או"ח סי' ש"ז סט"ז "ההולך
תיאטראות וקרקסאות ושאר
מיני תחבולות ומליצות ודברי
חשק וכו' עובר משום "אל
תפנו אל האלילים".

ו. איסור מושב לצים במקרים
הנ"ל כמבואר שם והוא דין
גמור. כמבואר שם ובאבה"ע
כ"ה ס"א ובבאהגר"א שם.

ז. יכול לבוא לידי מחטיא את
הרבים וגרוע אם מעתיק עבור
החבר את הסרט או הדיסק
וכיו"ב מסייע לידי עבירה.
באם מסיע לחבירו בזה - ואף
היכא שבלעדיו יכל לעשות
את העבירה אסור (כמבואר
במשנ"ב סי' שמ"ז סק"ז
ובשעה"צ שם יש בזה לפעמים

אף איסור תורה וכגון שיכל
למנוע מחברו את האיסור ואף
שלא גרם לו לחטוא. יעו"ש).

ח. באם נעשה בפני אחרים
או יודעים אחרים מזה, עובר
באיסור החמור של חילול
ה'. וזה דווקא אם זה באופן
שיכולים ללמוד ממנו
כמבואר בגמ' יומא פו. וברש"י
שם ונפסק ברמב"ם ביסודי
התורה פ"ה הי"א. (ועי' בס'
בארות המים עמש"כ הרמ'
בפ"ד מ"ה תשובה).

ט. ובאם מסית את חברו לבוא
עמו הרי"ז בכלל מה שכתב
הרמב"ם הל' תשובה פ"ד ה"א
שהמטה חברו מדרך טובה
לדרך רעה הרי"ז עון גדול ואין
מספיקין בידו לעשות תשובה
לפי גודל חטאו.

י. העושה עבירה וחזקתו
שימשך אח"כ להמשך
ולעבור את העבירה וכגון בעל
מחשבה רעה והמתחבר לרשע
מפני שהוא למד ממעשיו
והן נרשמן בלבו (וכ"ז הם
בדרך כלל אצל צופי הסרטים

כידוע) ואין מספיקים בידם
לחזור בתשובה כמבואר
ברמב"ם הל' תשובה פ"ד ה"ה
יעו"ש. ואע"פ שמעכבים
את התשובה אם עשה אדם
תשובה הרי"ז בעל תשובה
יש לו חלק לעוה"ב.

ובנידון זידון יש לדון בב' דברים:

א. שהרי אין רואה ממש את
הערוה. והוי רק תמונה שהיא
ראיה בעלמא של דבר שאין בו
ממש כלל והוי כמו מחשבה
שעולה בדמיון, שאין בזה גדר
של "לא תתור" וכו'. אכן זה
אינו, דאף אם נאמר דלגבי
לא תתור יש לדון בזה מ"מ
שאר האיסורים הרי ודאי
וודאי שיש בזה איסור הרהורי
עבירה ואיסור הרחק מן
הכיעור ואיסור דקמגרי יצה"ר
בנפשיה, ולא ד"אל תפנו אל
האלילים" ואיסור מושב לצים.

ב. אכן נראה, שבדאי אף
איסור לא תתור איכא בזה
שהרי עיקר ויסוד איסור זה
שהיא עלולה לגרום לאיסור

של גופן של עריות וכמבואר
ברמב"ם הל' תשובה פ"ד ה"ד
(ועי' ב"ה ע"ז בפ"ב ה"ג) וא"כ
אין שום מקום לחלק בין
הדבר הנראה אם יש בו ממש
או לא, שהרי סו"ס יש כאן את
החשש של גרימה לגופן של
עריות. (וז"ל הרמב"ם שם:
"כל מחשבה שגורמת לאדם
לעקור עיקר מעיקרי התורה
מוזהרים אנו שלא להעלותה
על לבנו... כך אמרו חכמים
אחרי לבבכם זה מינות אחרי
עיניכם זו זנות... ולא זה
גורם לאדם לטורדו מן העולם
הבא... ועוון גדול הוא...")
ועי' בספר המצוות ל"ת מ"ז
לא תתור אחרי לבבכם
ואחרי עיניכם זו זנות והיינו
המשך אחר ההנאות והתאוות
הגשמיות והתעסקות
המחשבה בהם תמיד ע"כ.

והנה צ"ע דלכא' משמע
דאיסור לא תתור רק
בהתעסק המחשבה בהם
תמיד, ואילו הרמב"ם בפכ"א
מה' אסו"ב וכן בה' תשובה
שם כתב שאפי' הבטה בלבד

נאסרה בלאו ד"לא תתורו".
אכן נראה לומר, דכיון דיסוד
הלאו הוא מה שעלול לגרום
לעקור את דיני התורה.

וא"כ אין צריך שיהיה דבר
ודאי, וסגי רק ביצירת מצב
וסיבה של סיכון, וא"כ בכל
ראיה והבטה - כיון שיש
כאן סיבה להמשך אחרי זה
ולהעסיק המחשבה בזה הרי
זה נאסר ודו"ק.

אכן אין עיקר האיסור
"ההבטה" אלא "ההמשכות"
אחר הדבר - וכל שיש בזה
סיבה להמשך נאסר בלא
תתורו וא"כ מבואר היטב דאף
אם אין כאן דבר הנראה -
מ"מ הרי יש כאן ראיה - וכל
תכונות כח הראיה וההמשכות
אחר ראיה יש בזה, ושפיר
יהיה אסור בכה"ג.

ודרך אגב, אכתוב להוציא
מדעת הטועים או התועים
האומרים בלבם אני אביט ואין
הדבר ישפיע עלי לרעה, ואין
בזה איסור ממש, שזה מפורש
שאינו כן ברמב"ם שם בפכ"א

מה' אסו"ב ובה' תשובה
ובמשנ"ב ס"ע הק"ז - שכל
שמביט באשה נאסר בלא
תתורו, וזה פשוט כביעתא
בכותחא.

והנה אחר שהתבאר באר
היטב - שצפיה במראות
האסורות אסורה מעיקר הדין
מדאורייתא ויש בזה כמה
וכמה איסורים גמורים.

א"כ יש לבוא ולדון בעיקר
השאלה אם אדם חפץ לראות
רק את סיפור העלילה ובטוח
הוא שיעצום עיניו במראות
האסורות אם נאסר או לא.

והנה לפני שנדון בזה, הנה
עצם צפיה בסרטוכי"ב נאסרה
בשו"ע או"ח סי' ש"ז סט"ז
(וכמשנ"ת לעיל) "ההולך
תיאטראות וקרקסאות ושאר
מיני תחבולות ומליצות ודברי

חשק עובר משום אל תפנו
אל האלילים ועל איסור של
מושב לצים". (ויש גם להוסיף
שבמבנה הסרט מובנה על
גיבור העלילה שמדרך הטבע
האנושי לחקות את תנועות

גוי"ז ואף מבלי משים משתנה
ה"הלך ילך" של הצופה לדבר
בשפת הגוף של גיבורי הסרט,
וכל זה מעמיק את האיסור של
מושב לצים).

אכן גם מלבד זה, הדבר נאסר
באיסור ברור, המבואר בגמ'
בבא בתרא דף נז: דהיכא
דאיכא דרכא אחרינא והולך
במקום שיש פריצות ואע"פ
שעוצם עיניו (כמו שפירש
הרשב"ם שם להדיא) רשע
הוא, שלא היה לו ליקרב
למקום העבירה, יעו"ש.

והנה מכל הלאוין נתבאר
בודאות ללא ספק וללא שום
מחלוקת דיש איסור גמור
לראות סרט ואף במעצים עיניו

עובר באיסורים גמורים.

וכיון דהוי איסור גמור מהתורה
הרי שמחויב ליתן את כל
ממונו בכדי להנצל מאיסור
זה, וכן חייב ע"ז בוידוי כדין
כל העובר על איסור, והרגיל
בזה נכנס בגדר למומר לדבר
אחד (ועי' שערי תשובה לרבנו
יונה בזה) וכן אסור לו לספר
לאחרים את מעשיו כמבואר
ברמב"ם בה' תשובה פ"ד
ה"ה - שאין לפרסם עבירות
שבן אדם למקום יעו"ש (אלא
שאם לא שב בתשובה הרי
חל עליו הכלל שאמרו בגמ'
העובר עבירה בסתר הקב"ה
מפרסמה בגלוי, וכידוע הרבה
מן המציאות).

המכתב שחולל פלאות

מאת הגאון האדיר ר' יצחק הוטנר
לתלמידו על ענין הנפילה והקימה ממנה

"רעה חולה היא אצלנו שכאשר מתעסקים בצדדי השלימות של גדולנו הננו מטפלים בסיכום האחרון של מעלתם מספרים אנו על דרכי השלימות שלהם בשעה שאנחנו מדלגים על המאבק הפנימי שהתחולל בנפשם הרושם של שיחתנו על הגדולים מתקבל כאילו שהם יצאו מתחת יד היוצר בקומתם ובצביונם הכל משוחחים מתפעלים ומרימים על נס את טהרת הלשון של בעל החפץ חיים זצ"ל, אבל מי יודע מן כל המלחמות המאבקים המכשולים הנפילות והנסיגות לאחר שמצא החפץ חיים בדרך המלחמה שלו עם יצרו הרע משל אחד מיני אלף ודי לנבון שכמותך לדון מן הפרט אל הכלל התוצאה מזה היא כשנער בעל רוח בעל שאיפה בעל תסיסה נתקל לפעמים במכשולים נפילות ירידות הרי הוא דומה בעיניו כבלתי שתול בבית השם שלפי דמיונות של נער זה להיות שתול בבית השם פירושו הוא לשבת בשלות הנפש על נאות דשא של מי מנוחות וליהנות מיצרו הטוב כדרך שצדיקים נהנים מזיו השכינה שעטרותיהם בראשיהם במסיבת גן עדן ולאידך גיסא להיות מרוגז מסערת היצר על דרך הכתוב של במתים חופשי (תהלים פח ו) החכם מכל אדם אמר

"שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד טז) והטיפשים חושבים כי כוונתו בדרך 'ריבותא' אף על פי ששבע יפול צדיק מכל מקום הוא קם אבל החכמים יודעים היטב שההבנה היא שמהות הקימה של הצדיק היא דרך השבע נפילות שלו וירא את כל אשר עשה והנה טוב מאוד טוב זה יצר טוב מאד זה יצר הרע, (בראשית רבה פרק ט"ז), אהובי הנני לוחץ אותך את לבבי ולוחש באוזניך כי אילו היה מכתבך מספר לי על אודות המצוות ומעשים טובים שלך הייתי אומר שקיבלתי מכתב טוב עכשיו שמכתבך מספר על דבר ירידות ונפילות ומכשולים הנני אומר שקיבלתי ממך מכתב טוב מאוד רוחך סוערת לקראת השאיפה להיות גדול בבקשה ממך אל תצייר לעצמך גדולים שהם ויצרם הטוב בבחינת חד הוא לעומת זאת צייר בנפשך גדולתם של גדולי עולם באותיות של מלחמה נוראה עם כל הנטיות השפילות והנמוכות ובזמן שהנך מרגיש בקרבך סערת היצר דע לך שבזה הנך מתדמה אל הגדולים הרבה יותר מאשר בשעה שאתה נמצא במנוחה שלימה שאתה רוצה בה דוקא באותם המקומות שהנך מוצא בעצמך הירידות הכי מרובות דוקא באותם המקומות עומד הנך להיות כלי הצטיינות של כבוד שמים"

(פחד יצחק אגרות ומכתבים אגרת קכח)

חסיד ניגש לפני האדמו"ר המכונה
"המלאך" וסיפר לו שיש לו קשיים
בעניין שמירת העיניים וענייני קדושה.
אמר לו האדמו"ר:

"דע לך כי הקב"ה אוהב
אותך מאוד ומשתבח בך
למעלה, ומלאכי מעלה
מקנאים בך".

[האדמו"ר המכונה המלאך חי לפני כמאה וחמישים שנה].

יש לך שאלות? ספיקות?
אתה נזקק לעזרה? לחיזוק אישי?
050-4113340

יוצא לאור על ידי עמותת ב.י.מ.
להפצת משנתו של מרן החפץ חיים